

2023. december 13. szerda – Iz 40,25-31; Mt 11,28-30

Akik az Úrban bíznak, erejük megújul

Megújul a megfáradt ember ereje az Úr által, olyannyira, hogy akár szárnyra kelhetne, repülhetne, mint a legerősebb madár. Gyakran használja a Szentírás a sas példáját: „Hordoztalak titeket sasszárnyakon”, mondja Isten a zsidók Egyiptomból való szabadítása kapcsán...

Isten gondoskodó szeretete jelenik meg mindkét bibliai részben, ez köti össze őket. Számталanszor találkozunk a Szentírásban azzal a helyzettel, amikor az üldöztetésben, nyomorúságban, betegségben, gyengeségben, kilátástalanságban, reménytelenségben lévő ember fohászát meghallva jön Isten biztatást, reményt adó válasza.

Jézus – mondhatni – konkrétan is megfogalmazza, hogy miben is áll, miként működik ez az erőt megújító szabadítás: „Akik terhet hordoztok... vegyétek magatokra az én igámat!”

Testünk, lelkünk terheit Isten igájára (és igéjére) kell cserélni. Látszólag ellentmondásos az, hogy miért is lenne jobb egy evilági teher, iga helyett (vagy mellett) egy másikat a nyakunkba venni. Az iga ráadásul nemcsak a szerszámot, hanem az alávetettséget is jelenti, felmerülhet hát, hogy miért is lenne ez kedvezőbb nekünk.

Valójában Jézus igája az ő igéje. Azt kell követni, mert abban találhatjuk meg lelkünk nyugalmat, abban lelhetünk reményt, erőt, megújulást.

Istentől idegen teher hordása helyett vessük alá magunkat Istennek, kövessük Jézust, így lesz az alávetetség édes és könnyű.

Tudom-e az Úrra bízni életemet akár akkor, amikor még emberi erőm, elmém teljében érzem magam, akár akkor, amikor már gyenge, idős, beteg, „Istenhez hanyatló árnyék” vagyok?

Hamar Gabriella, Érd

